

אור השבת

הדלקת נרות - 19:29

מוצאי שבת - 20:34

* עפ"י זמני ת"א

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

פרשת פנחס היא אחת משתי הפרשיות שכלולים בהן כל מועדי ישראל שחתורה ציוותה עליהם (השנייה היא פרשת אמור שבספר ויקרא). לרוב, קוראים את פרשת פנחס בימי בין המצרים (שלושת השבועות שבין י"ז בתמוז ל-ט' באב) שבחם אנו מקיימים מנהגי אבלות על נפילת ירושלים בידי אויבים ועל חורבן בית המקדש.

שואלים חכמי ישראל: מדוע מערבים כאן שמחת מועדים בימים של אבל וצער על אובדן עצמאות לישראל וחורבן בית המקדש?

חסביר ר' לוי יצחק מברדיצ'ב: ישראל עם קדוש, מתאבל אבל גדול בימי 'בין המצרים' על נפילת ירושלים, חורבן בית המקדש ושאר צרות גדולות שבאו בימים אלה על עמנו בידי הצוררים, קיים אפוא חשש שכתוצאה מכל זאת ישקעו, חלילה, רבים מבני העם בתקופה זו של השנה בתחומות העצבות והייאוש. משום כך אנו קוראים בימים אלו בתורה על המועדים שהיו לעם ישראל בזמן שבית המקדש היה קיים ורוח השמחה הנושבת מפרשה זו עשויה להפיג במידת מה מרירותם של ימי 'בין המצרים'.

יח"ר שנזכח בבנינו של ביהמ"ק השלישי במחרח!

"ושם איש ישראל המנוכה... זמרי בן סלוא"
כשם שהקב"ה מתעסק בשבחם של צדיקים לפרסמם בעולם, כך מתעסק בגנותם של רשעים לפרסמם בעולם.
פנחס - פרסמו הכתוב לשבח. וזמרי - לנגאי.
ועליהם נאמר: "זכר צדיק לברכה ושם רשעים ירקב" (משלי, י"ז)

אמר לו הרב: "מעכשיו ירדוף אחריו העושר". וכך היה. אותו אדם הוא היום אחד מהעשירים הגדולים. וגם הוא וגם אשתו זוכרים מאיפה הגיע אליהם הברכה הזו.

סיפורים על הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

אביהם של ישראל

קדושה = ברכה

הרב זקן הכפר

שח לי ראש ישיבת "כרם ביבנה" הרב גרינברג שליט"א: "פעם אחת התארח הרב זצ"ל במושב במרכז הארץ לכבוד "שבת חתן", והרב המקומי ביקש שיקיימו תפילת ליל שבת בבי הכנסת המרכזי במושב ולא באולם הישיבה, כדי לזכות את כלל המתפללים. הרב המקומי התלהב מהופעת הרב הראשון לציון וסחף את הקהל לריקוד בפיוט "לכה דודי" כדוגמת חסידי קארליבך.

עצמת קדושת הרב השפיעה לטובה על רוב הקהל יראי ה' שהרגישו בתפילה הזאת התעלות גדולה, אך השינוי בסדר התפילה ודרשות הרבנים לא מצאו חן בעיני אחד מזקני הכפר, שכן הוא מיהר לביתו. אדם זה דאג לבטא זאת בתנועות גוף ממורמרות ובדיבורים מיותרים שאינם הולמים כבוד תלמיד חכם. הרב הבחין בדבר ולא הגיב מאומה. בגמר התפילה עברו המתפללים לפני הרב לאמירת "שבת שלום" ולקבלת ברכה.

אותו זקן כעוס לא ניגש לרב לקבל ברכה, והנה הרב זצ"ל מיחזתו ניגש לאותו זקן, לחץ בחום את ידו וברכו בכפל כפליים על מנת לפייסו, שלא יהיה כעוס וממורמר כל השבת. כל האנשים שהיו שם עם קפידא בלב על אותו זקן שהעיר הערות מיותרות למדו מהרב מה זאת "אהבת ישראל" אמיתית!

(הרב מרדכי נגרי, רב העיר מעלה אדומים)

מור"ר הרב זצ"ל סיפר כי פעם הוא היה צמא והלך לשתות סודה בקיוסק. האישה שמכרה בקיוסק לא הייתה לבושה כל צרכה. ובלשון הרב: "היא הייתה ענייה, ולא היה לה מספיק כסף לקנות בגדים ארוכים". הסתובב הרב לברך שלא מול האישה המוכרת. סיפר הרב שאמרה לו המוכרת: אם אתה לא רוצה לראות נשים לא צנועות- אל תסתובב, שם יש נשים יותר לא צנועות ממני.

מין הרב סיפר כי פעם בא אליו מישהו עם בעיות קשות של פרנסה. הרב חשב והתבונן ואז שאל אותו: "האם אתה עושה קידוש בליל שבת?" "כן", ענה אותו האיש. "אם כן", שאל הרב, "איני מבין למה אין לך ברכה, הרי קידוש של ליל שבת הוא מקור של ברכה. שבת היא מקור הברכה. "ויברך אלוהים את יום השביעי ויקדש אותו" (בראשית פרק ב ג). ברכה וקדושה באים יחד כמו בבית המקדש."

חשב הרב והמשיך לשאול: "האם אשתך לבושה בצניעות בעת שאתה עושה את הקידוש?" הרכין האיש את ראשו ואמר: "לא". אמר לו הרב: "אם אתה רוצה ברכה, תגיד לאשתך שהברכה נובעת מהאישה. אם היא תקפיד על צניעות ובעיקר בשבת בעת הקידוש, תבוא לך הברכה". הלך האיש לאשתו ואמר לה את דברי הרב. קיבלה האישה על עצמה ללכת עם כיסוי ראש בקידוש ובכל השבוע כולו. חזר האיש וסיפר לרב את מה שאשתו קיבלה על עצמה.

"ה' רועי לא אחסר"

~מִצְרַיִם תִּזְכָּר~

"פנחס בן אלעזר... השיב את חמתי מעל בני ישראל"

לאחר שהייתה מגיפה גדולה בישראל ונפלו עשרים וארבע אלף מישראל בעקבות החטא עם בנות מדיין, היו ישראל יכולים לטעון שבזה שהרג פנחס את זמרי לא הועיל כלום, והדבר שהרגיע את כעסו של הקב"ה היה מותם של עשרים וארבע אלף מישראל שנקם מהם על העבירה שעשו. לכן אמר כאן הקב"ה במפורש: "פנחס בן אלעזר בן אהרון הכה השיב את חמתי מעל בני ישראל... ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי". מכאן- זה שנעצרה המגפה וה' לא כילה את בני" בקנאתו היה בזכות מעשה פנחס, שלולא פנחס לא היה נשאר שריד ופליט בישראל.

משל למה הדבר דומה? למלך שהיה מהלך בדרך, ופגע בסיעה של בני אדם, בא אחד מהם וזלזל במלך. כעס המלך כעס גדול ורצה להרוג את כל בני הסיעה. מיד עמד אחד מהם והרג את זה שזלזל במלך, וכשראה המלך כך- שכך זעמו מכיוון שראה שיש אחד מהם שחרה לו על שזלזל במלך ועשה מעשה.

כך היה פנחס, כשהקב"ה היה מלא כעס על מעשה זמרי מה שהעז לעשות, וחשב לעשות חס וחלילה כליה בישראל על ששתקו ולא מיחו, ואל היה מי שיעשה משפטו. אז עמד פנחס ומסר נפשו על קידוש ה' ועשה משפט בזמרי. אמר הקב"ה: "די בזה לשכך את כעסי".

מדוע מזכר ייחוסו של פנחס? "פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן"...

כשראו השבטים את המעשה שעשה פנחס (שדקר את זמרי בן סלוא ראש שבט שמעון עם כזבי בת צור המדיינית מכיוון שעברו עבירה), התחילו מבזים אותו והיו אומרים: "הראיתם בן פוטי זה, בנו של מפטם שפיטם עגלים לעבודה זרה, שאבי אמו הוא יתרו שפיטם עגלים לעבודה זרה ועכשיו בא והרג נשיא שבט מישראל. וזה מה שאמר השבטים: "מאחר שפנחס בא מגרים, שהרי אמו הייתה בת יתרו. אם כן כיצד היה דו ישראל?!"

לכן אומרת התורה: "פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן" פנחס בא משושלת של יוחסין- נכדו של אהרון הכהן ואין גדול ממנו!

ועוד- "בקנאו את קנאתי בתוך בני", גר לא יכול לדון על דעת עצמו ולהרוג את החוטא כשהעניין תלוי בבית דין, אבל כאן, הרי זה בא מתוך קנאה, ש- "כל הבוהל ארמית קנאים פוגעים בו", וזה יכול לעשות כל אחד, ואין הכרח שיהיה ד"ן.

אמר רבי שמואל בר נחמני: "ארבעה הם שבאים ממשפחה נטויה (פחותה), ואלו הם: "פנחס ואוריה, יחזקאל וירמיה".

פנחס: אתה מוצא, בשעה שבא פנחס לייחס את ישראל (לקבוע ייחוסם המשפחתי במפקד השבטים במדבר)- אמרו לו: "אתה בא ליחסנו? אלעזר אביך למי היה נשוי? לא לביתו של פוטיאל (יתרו), שהיה מפטם עגלים ושורים לעבודה זרה?! וכיוון שראה הקב"ה שהיו מזלזלים בו התחיל מייחסו: "פנחס בן אלעזר בן אהרון כהן"- כהן בן כהן, קנאי בן קנאי (מבני לוי שקנא לדינה אחותו בשכם).

אוריה: היו ישראלים מזלזלים אחריו ואמרו לו: "לא גבעוני הוא?!" וצריך הכתוב ליחסו: "ואעידה לי עדים נאמנים: את אוריה הכהן..."

יחזקאל הנביא: היו ישראל מזלזלים אחריו ואמרו: "לא מבני בניה של רחב הוא?!" וצריך הכתוב ליחסו, שנאמר: "היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הכהן".

ירמיהו הנביא: היו ישראל מזלזלים אחריו ואמרו: "לא מבני בניה של רחב הוא?!" וצריך הכתוב ליחסו, שנאמר: "דברי ירמיהו בן חלקיהו מן הכהנים".

וזכה פנחס לברכת ה': "והייתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם". פנחס זכה לכתר כהונה.

רבי שמעון אומר: "שלושה כתרים הם: (חייבים לחלוק כבוד לשלושה נושאי התארים הללו) כתר תורה, כתר כהונה, כתר מלכות.

כתר כהונה כיצד? אפילו נותן אדם כל כסף וזהב שבעולם אין נותנים לו כתר כהונה (אם אינו ממשפחת הכהנים), שנאמר: "והייתה לו (לפנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן) ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם". כתר מלכות- אפילו נותן אדם כל כסף וזהב שבעולם, אין נותנים לו כתר מלכות, שנאמר: "ודוד עבדי נשיא להם לעולם". כתר תורה- אינו כן, עמלה של תורה- כל הרוצה יבוא ויטול, שנאמר: "הוי כל צמא לכו למים", ואין מים אלא תורה.

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת ברכה בת חביבה שרעבי

הוא אולי יכול להתקדם מעט, אך אין סיכוי שההתקדמות הזאת תהיה לאורך זמן.

העם שלנו עבר תהליך של נייעור מגלות ארוכה. נייעור שאויבנו ממשכים להזכיר לנו מדי פעם שאינו נגמר. רק התנערות אמיתית של כולנו, רצון אמיתי להבין ששיבת עם ישראל לארצו טומנת בחובה שפע ברכה לעולם כולו, תועיל בהורדת תלוליות העפר האחרונות. רק כך נוכל להמשיך להתקדם פה עוד.

כפי שראינו בפינות הקודמות, גלות איננה רק תיאור מקום, אלא (ואולי בעיקר) תיאור מצב. גלות היא מצב שבו אדם אינו ריבון לחייו, מצב שבו אחרים שולטים עליו. אם נפעל ונתקן לפי כוחנו, בתוכנו ובסביבתנו, נביע בכך את הוצאת הגלות מתוכנו. **אם נהיה נאמנים לאמת הזאת נצליח בע"ה להוציא את הגלות מתוכנו.**

תפקידנו האישי וכמובן הכללי הוא לצאת מתרבות הגלות ולהתחבר למסורת אבותינו מתוך נאמנות עצומה ואמיתית ועל ידי כך בעזרת ה' נזכה להתקיימות חזון הנביאים: כי עין בעין יראו שבוש ה' ציון במהרה בימינו, ונזכה לשפע רב של טוב לנו ולעולם כולו!

זכות הלימוד בעלון לרפואת: הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דינה בת דיימנטה, פיבי בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, עליזה חסייה בת מול. הדסה בת תמר. ר' יצחק חיים בן שרה טובה. ישראל בן חנה. התינוק בן אורו ורונית.

פינת האמונה

~מִצְרַיִם תִּזְכָּר~

התנערי מעפר קומי

"קל יותר להוציא את היהודים מהגלות מאשר את הגלות מהיהודים" (דוד בן גוריון).

הנביא ישעיה קורא: "התנערי מעפר קומי", ובמדרש נותנים לכך חז"ל ביטוי ציורי: "כאותה תרנגולת שמנערת עצמה מן האפר". מדוע בחרו חז"ל דווקא בדימוי הזה?

אולי רצו חז"ל להסביר לנו שהלכנוך שדבק בתרנגולת דבוק חזק כל כך, עד שלא די בניקוי חיצוני בלבד. אם התרנגולת לא תשתף פעולה ותתנער בעצמה היא לא תתנקה עד תום. רק אם תקום התרנגולת על רגליה ותתנער מן העפר שדבק בה- אז תוכל לשוב לניקיונה.

במדרש הזה גנוזה חכמה נפלאה, ויש בו מסר חשוב לכולנו. **כל תהליך שנכפה על האדם מבחוץ ולא זוכה לשתוף פעולה מצדו- נידון לכישלון.**

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שולמית שפרה בת מובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאת, שמעון בן יששכר דב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפת בן מרים. משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים, יאיר בן נחלה, יוסף בן קריספין. הרס בת אביבה. מובה בת ימימה, ר' יוסף אמויאל בן עישא. הרב יצחק חיים הלוי בן משה יוסף ירס. משה בן יעקב-צבי ברנ.

בסייעתא דשמיא, נמשיך בלמוד פרק שישי, יחיד שנזכה להתרחק מלשון הרע ונזכה לאהבת חנם וביאת גואל צדק מהרה.

הלכות לשון הרע, פרק שישי, סעיף ז'

כיצד תנהג כשחברך רוצה לספר לך בגנות הזולת?

קורה לא פעם שחברך בא לספר לך בגנותו של מישהו ואיך יכול לשער מראש אם נחוץ לך לשמוע את הפרטים שבפיו אם לאו. **מחד**, ייתכן שהמידע עשוי להביא לך תועלת (הוא מספר לך למשל שפלוגי הוא רמאי ובעקבות דבריו תוכל להישמר מנזק). **ומאידך**, אולי תישמע סתם דברי גנאי שאין בהם כל תועלת. כל אשר עליך לעשות במקרה כזה הוא לשאול אותו אם ידעת הדברים שהוא עומד לספר נחוצה לך לשם תועלת מעשית (להישמר מן הרמאי או להוכיחו על רעתו) אם הוא ישיב לך בפרוש: "כן! הדבר נחוץ!" אתה רשאי לשמוע את דבריו. יצוין שוב כי אסור לך לקבל את הדברים כאמת מוחלטת, אלא רק לסמוך על המידע בנוגע לעניין הנחוץ לך. לעומת זאת, אם ניכר מתשובתו כי לא תצמח לך כל תועלת מהדברים שהוא עומד לספר, אף שהוא טוען כי הדבר נחוץ אסור לך לחלוטין להקשיב לדבריו.

דוד החל לספר לישראל: "אתה יודע שפינחס... "חכה רגע!" הפסיקו ישראל. "נראה לי שאתה עומד לספר לשון הרע על פינחס, האם נחוץ לי באמת לדעת על כך?" "מדברים כאלה אף פעם אי אפשר לדעת" השיב מאיר בלשון מגומגמת...
"כעת קשה לי להצביע בדיוק עד כמה הדבר נחוץ אבל יכול להיות שיום אחד תהיה זקוק לדעת מי הוא באמת פנחס".
כל עוד דוד אינו מסוגל להצביע בדיוק עד כמה הדבר נחוץ, חייב ישראל לעשות אחד מן השניים, לשנות את הנושא או לעזוב את מאיר וללכת.

מסופר על הבבא סאלי זיע"א סיפור מדהים שנשמע מאדם שנכח בזמן הנס- מידי שבוע הבבא סאלי היה מקבל משלוח של פרות וירקות לביתו. יום אחד שהבבא סאלי זיע"א ישב בסעודה עם אנשים רבים, הגיע אותו יהודי בעל הטנדר שמדי שבוע היה מביא לאדמו"ר את המשלוח של הפרות וירקות. כאשר ראה הבבא סאלי את אותו יהודי שכבר הכירוהו וראהו מספר פעמים קם עליו וצעק: "מי אתה שתביא לי פרות וירקות לבית, האם אני זקוק לטובות של אדם כמוך? קח הכל חזרה ושוב לביתך".
 נדהמו כולם למעשה הרב ולא הבינו לפשר המקרה. לקח אותו יהודי את כל הסחורה חזרה והעמיס לטנדר את הפרות והירקות ושב חזרה לעבודתו בצער רב.

בדרכו חזרה, הערבים באזור תקפו את אותו האזור בפצצות ורימונים, ואחד הרימונים שהוטלו נזרק היישר לטנדר של אותו בחור שהיה עמוס בפירות וירקות שהבבא סאלי לא רצה לקבל ממנו. ובנס אותם פירות וירקות בלמו את פיצוץ הרימון ונצל אותו יהודי ממוות.

שבוע לאחר ההחלמה חזר אותו בחור לאדמו"ר הבבא סאלי וסיפר לו את מה שקרה, וחיך הבבא סאלי וברכו. וכששאלו את האדמו"ר הבבא סאלי שמא לא חשש כשביישו לנאמר במסכת אבות: "כל המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא". ענה להם הבבא סאלי ואמר: "אותו יום שהיהודי הזה נכנס לביתי היה מלאך המוות מסתובב סביבו ונכנס עימו לכאן. וע"י העלבון שספג- גזרת המוות התבטלה עקב הבושה שנעשתה לו, וכך ניצל. שנאמר "יִסּוּרִים מְכַפְּרִים בְּעוֹלָם הַזֶּה". והוסיף ואמר: **"בשביל להציל יהודי ממוות, כדאי לוותר אפילו על העולם הבא."**

כמה זה מראה לנו על אהבת ישראל שיש לגדולי הדור, שהיו מוכנים לוותר על העולם הבא שלהם, בשביל יהודי. וכששאלו את הבבא סאלי- "וכי איך פועל הוא בניסים כאלו ומה סודו?" ענה להם: "אם יהודי יאמין באמונה שלמה ללא שום נגיעה בה' יתברך, אפילו המים בברז יכולים לרפאות אותו מכל מחלות העולם".

שו"ת מהפרשה

ר' עזרא אהרן

שאלות

1. באילו פרשות בתורה נזכרים כל מועדי השנה?
2. ידוע מאמר חז"ל: "פינחס זה אליהו". כיצד רמז הדבר בפסוק: "ונתתי לו את בריתי שלום?"
3. לאליהו יש שלושה כינויים: נביא, תשבי וגלעדי. א. לאילו מתפקידי אליהו קשורים הנ"ל? ב. מה רמז בשם: "תשבי"?
4. מי נקראים בפרשתנו "קריאי העדה"?
5. באיזה גיל ילדה יוכבד את משה?
6. פרט את שמות בנות צלפחד!
7. מי היה צלפחד בן חפר? (שבת צ"ו:)?
8. בפרשת בנות צלפחד "נתעלמה הלכה ממשה". מדוע?
9. מהיכן נלמדים דברי המדרש: "גדול כוחן של הנשים משל האנשים"?
10. מה שמות: א. בתו של אשר? ב. בנו של דן?
11. בפיט "לכה דודי" נאמר: "ימין ושמאל תפרוצי... על יד איש בן פרצי". א. מי האיש? ב. מאיזה שבט הייתה משפחת הפרצי?
12. כמה ילדים היו ל: א. בנימין? ב. דן?
13. "קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו". כיצד מפרש זאת רש"י?
14. הביטוי "ה' אלוקי הרוחות" נזכר רק פעמיים בתורה, האחד בפרשתנו והשני היכן?
15. "ונתת מהודך עליו". למה נמשלו משה ויהושע? (עיין בב"ב ע"ה)?

תשובות...

1. בפרשות פנחס ואמור.
2. רמז במילה "את" ראשי תיבות של: אליהו תשבי. הוא ישכין שלום ע"י ישוב החלוקות כפי שרמז במילה תיק"ו= תשבי יתרץ קושיות ובעיות.
3. א. נביא= מבשר הגאולה, תשבי= מחזיר בתשובה שנאמר: "והשיב לב אבות על בנים" (מלאכי ג'). גלעדי= מיזשבי לשכת הגזית במקדש שנקרא גלעד רמז לחכמתו הגדולה בתורה.
4. תשבי= ראשי תיבות של: תורה, ש"ס, בבלי, ירושלמי- בקי בתורה שכתב ושבע"פ.
5. דתן ואבירם (כ"ו, ט').
6. בגיל 130 שנה!
7. מחלה, נעה, חגלה, חילכה ותרצה.
8. לפי רבי עקיבא= מקושש העצים בשבת שנסקל.
9. לפי רבי שמעון= אחד מהמעפילים.
10. בגלל שהיה שמץ של גאווה בדבריו- "הדבר הקשה יביאון אלי".
11. מבנות צלפחד שאמרו למשה: "תנה לנו אחוזה" לעומת הגברים שאמרו "נשובה מצרימה".
12. א. שרח. ב. חושים.
13. א. המשיח. ב. שבט יהודה.
14. לבנימין עשרה ילדים ולדן ילד אחד בלבד ולמרות זאת שבט דן היה גדול במספרו משבט בנימין.
15. איש אשר יוכל לפעול כנגד רוחו של כל אחד, מנהיג שיכול לגשר בין דעות שונות.
16. בפרשת קרח אומרים משה ואהרן לה: "קל אלוקי הרוחות... האיש אחד יחסא ועל כל העדה תקצוץ?".
17. נמשלו לשמש וירח: "פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה" (בבא בתרא ע"ה).

נהנית מקריאת עלון "אור השבת"? באפשרותך לזכות ולהיות שותף בזיכוי

הרבים ע"י תרומה להוצאות דפוס וחלוקת העלון. לתרומות- 050-3503025

חפשו אותנו ב-

"אור השבת"

רבי משה הרגיעם, כי יכולים הם לקחת ללא חשש, וכי הוא מוחל להם מראש אם ייקחו יותר, אך העובדים לא הסכימו לקחת פרוטה. "אף אנו מוחלים ומוותרים לך לגמרי, אם נשאר שמך של חוב כלשהו", אמרו. עומד רבי משה ליד צרור הכסף, מולו עומדת חבורת הפועלים והפועלות, ואין איש זז ממקומו. לפתע יצאה אישה מבוגרת, בשקט ניגשה אל השולחן ונטלה מהצרור שתי פרוטות נחושת... כל הנוכחים עמדו משתאים. רבי משה הפציר בה לקחת עוד, אך האישה אמרה: "תודה, אך בזה דיי לי...". התפזרו העובדים לעבודתם, ורבי משה ניגש שוב אל האר"י. קודם שפתח את פיו הביט האר"י בהתבוננות קלה בפניו ואמר: "רואה אני כי עוון ספק הגזל נמחה לגמרי".

עתה סיפר רבי משה לאר"י את אשר עשה ועל האישה שנטלה שתי פרוטות. אמר לו האר"י: "אישה זו, שלקחה שתי פרוטות, פועלת ותיקה ומומחית היא. שכרה היה אמור להיות גדול משכר כל העובדים, ואילו אתה שילמת לה ככל העובדים. אפשר להבין את שמחתה, כאשר נתת לה הזדמנות לקבל את התוספת המגיעה לה, שאכן מסתכמת בשתי פרוטות ולא יותר...".

זכות הצדיקים תגן עלינו. אמן.

לו"ז שיעורים בכפר ביל"ו ב' :

יום א': שיעור משניות - לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.

יום ג': שיעור בספר התניא - מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.

יום ד': שיעור עין יעקב - שעה: 20:15.

השיעור מתקיים בבית הכנסת עטרת מזל ושלמה, קריית עקרון.

יום ה': שיעור פרשת שלח - שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:00. השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.

יום ו': שיעור מכתב מאלהו + תפילת מנחה - שעה: 14:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טייב.

שבת קודש: שיעור רש"י - כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לו"ז תפילות בשבת:

מנחה ערב שבת: 19:30

שחרית: 9:00

מנחה: 19:00

סעודה שלישית: 19:20

ערבית מוצ"ש: 20:20

להקדשות בעלון (הצלחה, רצאה, עילוי נשמת)

ניתן לשלוח הודעות למייל: idanzy@gmail.com או בפלאפון: 050-3503025

רבי משה קורדובירו זצ"ל, הרמ"ק, נולד בשנת הרפ"ב (1522) ונפטר בכ"ג התמוז הש"ל (1570), מחשובי מקובלי צפת במאה ה-16, מחבר ספרי קבלה ורבו של האר"י.

מסופר כאשר בא האר"י ללמוד מפיו של רבי משה קורדובירו (הרמ"ק), רבה של חבורת המקובלים, הכיר בו הרמ"ק את כוחותיו הרוחניים והחל להכינו לתפקידו כממלא מקומו. במרוצת הזמן נפוצו סיפורים רבים על רוח-הקודש המפעמת בו, וחכמי העיר צפת התוודעו לעובדה כי ביניהם יושב איש קדוש ומקובל, בעל כוחות מופלאים. על כיסא הרבנות בעיר ישב אז רבי משה גאלנטי, שמילא את מקום רבותיו, וכמותם היה גם הוא חכם וצדיק. הרב הזקן והנערץ ביקש להיפגש עם האברך הצעיר, שזה לא-כבר עלה ממצרים. "רבנו", פנה הרב אל האר"י הקדוש, "אנא הבט במצחי וגלה לי אם יש איזה חטא הרובץ עליי. מבקש אני לשוב אליו יתברך בתשובה ובלב שלם".

האר"י כיבד מאוד את הרב על ענוותנותו וצדקותו הרבה, וניסה להשתמש מבקשתו. הרב הוסיף והפציר: "יודע אני שכבודו יוכל לקרוא על מצחי כל מה שלא ידוע לי. אנא עזור לי וקיים בי מצוות תוכחה, להוכיחי במה ששגיתי". לא יכול היה האר"י לעמוד בהפצרותיו, והשיב לרבי משה: "רואה אני על מצחך רושם מספק עוון גזל... רבי משה היה המום מענט. הוא לא העלה על דעתו שייכשל בעוון כזה. כיצד יוכל עתה למצוא במה מדובר?! הוא יצא מלפני האר"י בהכנעה, והחליט לפשפש במעשיו עד אשר ימצא.

לרבי משה היה מפעל גדול לטווייה ולאריגה, שבו העסיק עשרות פועלים ופועלות. "שמא לא שילמתי לאחד מהם את כל המגיע לו, ובזמן", הרהר בליבו. במחשבה זו פנה לבית-החרושת ועמו צרור מטבעות. הוא אסף את כל העובדים והכריז לפניו: "מבקש אני מכל אחד ואחת מכם שתעשו חשבון מדוקדק מכל המגיע לכם עד היום, ואם נשאר שמך של חוב למישהו, נא להודיעני מיד, כדי שאוכל לשלם הכול עד תום". העובדים, שהעריכו מאוד את מעבידם הנדיב, ענו לו פה אחד: "מעולם לא חישבנו את השכר המגיע לנו. ראינו את הברכה השרויה במשכורת שאנו מקבלים ממך, סמכנו עליך בעיניים עצומות, ואינו יודעים אם זכאים אנו לתוספת". שוב פנה אליהם רבי משה ואמר: "רחמו עליי. איני רוצה חלילה לשאת עליי חטא של גזל בעולם הזה ובעולם הבא. הניי מבקש מכם מהיום והלאה לדקדק במשכורתכם ולדעת כמה אני חייב לכם. אם לא תעשו כן, איאלץ לסגור את בית-החרושת, גם אם הדבר יהיה כרוך בהפסד גדול. "ואשר לתקופה שעברה, הניי מבקש שכל אחד ואחת ייקח מכאן על-פי השערתו", ובאמרו זאת פתח לפניו את צרור הכסף שהביא עמו. איש מהעובדים לא הושיט את ידו. "כיצד נוכל לקחת על פי השערה, שמא לא מגיע לנו יותר ממה שקיבלנו וניכשל בנטילת כסף שאינו שייך לנו", מענו.

"עין זימים היא למוזיקים בלה - ותומכיה מאושלר"

ואלה יצמדו על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יערה בת יהודה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה, עידו בן מרדכי, שריה בן מנחם, אמית בן שלום, גילי בן אורי מלרוד.